

GKS NEDERLAND

December 2024

Sai Ram, lieve mensen,

Deze nieuwsbrief verschijnt mogelijk terwijl wij nog in India zijn.

Voor deze Kersteditie hebben we 2 hoofdstukken 'Hoe is het begonnen... door Kannaiah' met uitleg over de verschillende Meesters.

We wensen jullie hele mooie feestdagen 🌲🌟

De jaarwisseling zullen we met 'vuur' (Homa) inluiden 🔥

Love Carla & Kannaiah

Maandagenda

DECEMBER

2 december (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur
9 december (Maandag)	GEEN Rudrābhiśekam 19:30uur
15 december (Zondag)	Bhajans 10:30uur + lunch een bijdrage aan de lunch wordt gewaardeerd!
16 december (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur
18 december (Woensdag)	Lezing Eelco de Boer, 19:00uur
23 december (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur
25 december (Woensdag)	1 ^{ste} Kerstdag 🎅
26 december (Donderdag)	2 ^e Kerstdag, Shirdi Pooja 19:30uur
30 december (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur
31 december (Dinsdag)	HOMA 🔥 21:00uur Meld je aan via: basencar@quicknet.nl

**LIFE BEGINS AT THE END
OF YOUR COMFORT ZONE."**

- NEALE DONALD WALSCH

BLUVENGROEIEN.NL

OVERTUIGING IS ALLES WAT NODIG IS

Overtuiging is alles wat nodig is. Overtuiging doorbreekt alle mentale barrières.

Als een iemand uit overtuiging iets doet, wacht hij niet op goedkeuring en hoeft hij anderen niet te bewijzen wat zijn missie is of waarom hij iets doet. Hij zal zijn actie nooit laten afhangen van de meningen en het applaus van anderen. Hij zal uitermate ZELFVERZEKERD zijn.

De helderheid en het vertrouwen van de mens is afhankelijk van zijn overtuiging.

~ Mohanji

Hoe het is begonnen... door Kannaiah

5. De eerste levende Meester

Even voordat wij de reis naar Ponnampet aanvingen, hoorden we van een levende Meester in Bangalore met de naam Shivabalayogi ¹. Er bleek een bijeenkomst te zijn waarbij Shivabalyogi bij aanwezig zou zijn de avond voor onze reis naar Ponnampet. Na zoveel tempels te hebben bezocht keken we uit om dan eindelijk een 'levende tempel' te ontmoeten. Een Zelf gerealiseerde Meester of wat we daar ook maar bij kunnen bedenken met onze minds.

Wat we over deze Meester hoorden, klonk zo onwerkelijk in onze oren dat we het zelf wilden ervaren. Nu, zoveel jaren later, kijk ik nergens meer van op en realiseer me iedere dag weer dat ik nauwelijks een fractie weet van wat er allemaal mogelijk is.

Maar destijds klonk het levensverhaal van Shivabalayogi voor ons als sciencefiction. Als iemand claimt twaalf jaar in volledige meditatieve samādhi of Godsbewustzijn te zijn geweest, kun je daar als westerling nauwelijks bij. We hadden vele vragen en daarbij een enorme nieuwsgierigheid.

Hoe zou zo'n iemand eruitzien en kan je zijn spirituele energie voelen?

Reizen deden we vanuit het oogpunt van budget veelal met lokale bussen. In die tijd had je in de stad Bangalore rode dubbeldekkers, getrokken door een vrachtwagen. Een geweldige beleving voor minder dan een appel en ei. De kunst was om vooral op het juiste moment uit te stappen, en dat is een uitdaging als je geen idee hebt waar je moet zijn, laat staan of je wel de juiste bus gepakt hebt. Met handen en voeten vroegen we de mensen in de bus de weg en zowaar kwamen we voor de ashram, net voor het donker werd, aan.

Wat we daar aantroffen was iets wat wij beiden nog nooit hadden beleefd. In een grote hal werden er liederen (bhajans) gezongen in afwachting van de komst van de Meester Shivabalayogi. Er was een podium en in de hal zaten enkele honderden mensen. Het zingen zwol aan en het duurde en duurde. Ik moet even ingedut zijn want toen ik opkeek zat opeens Shivabalayogi in lotus op het podium. Een indrukwekkende verschijning met vervormde vingers en benen die zijn gewicht niet meer konden dragen, althans zo leek het mij toe. De lange meditaties hadden een effect op zijn lichaam gekregen. Ondertussen dansten en zongen de mensen alsof ze in trance waren, brullend zingend en soms huilend en schreeuwend. Soms met de ogen dicht, zonder iemand aan te raken draaiden en dansten mensen om elkaar heen. Midden in die turbulente menigte zat iemand in lotushouding en pardoes ging een ander op zijn hoofd staan in de schoot van de man in lotus. Het was zo grappig dat Jan Lucas en ik schuddebuikend keken naar het tafereel. Wat ons nog meer bijbleef was de energie die er in die ruimte heerste nadat de Meester was binnengekomen: die was enorm voelbaar.

Na afloop van de bhajans was er een mogelijkheid om een zegening van Shivabalayogi te krijgen door langs het podium te lopen en voor hem te buigen. Wij namen natuurlijk deel aan deze gelegenheid en sloten ons aan bij de rij wachtenden. Shivabalayogi keek me streng en diep in de ogen voor het eerst voelde ik tranen opkomen van blijdschap die ik niet eerder zo ervaren had. Een herkenning van een diepere kracht waarnaar ik onbewust of toch bewust op zoek was gegaan.

Stil zochten we in de donkere stad naar een riksja en herkauwden we wat we zojuist beleefd hadden. Een eerste spirituele ontmoeting met een bijzonder bewust mens. Als mensen spreken over verlichte Meesters durf ik daar geen uitspraak over te doen. Hoe kan ik, die niet weet wat verlichting inhoudt, vertellen of een Meester verlicht is? Guruswami vertelde me later: “Alleen diegene die zelf de staat van verlichting heeft bereikt, is een autoriteit om te bepalen wat verlichting is” Bij deze uitspraak sluit ik me zeker aan. Neemt niet weg dat je met je eigen innerlijke kompas wel kunt bepalen of je resoneert met een Meester. Luister altijd naar je kompas en als je twijfelt zul je kritisch moeten zijn en onderzoeken of deze weg wel voor jou is weggelegd.

Over Shri Shivabalayogi Maharaj werd gezegd dat het een Zelf gerealiseerde yogi was. Op veertienjarige leeftijd had Hij een buitengewone ervaring die Hem in een toestand bracht die bekend staat als Tapas: twaalf jaar lang mediteerde Hij gemiddeld twintig uur per dag in volmaakte onnadenkendheid.

Toen Hij op 7 augustus 1961 op 26-jarige leeftijd naar deze wereld terugkwam als de Zelf gerealiseerde Meester Shri Shivabalayogi Maharaj, hadden zich tienduizenden mensen verzameld om Hem te begroeten. Drie decennia lang heeft Hij veel gereisd door India, Sri Lanka, Engeland en de Verenigde Staten, waarbij hij honderdduizenden mensen in meditatie heeft ingewijd.

Shri Shivabalayogi Maharaj bereikte Mahasamadhi (fysiek overleden) in Kakinada, India, op 28 maart 1994.

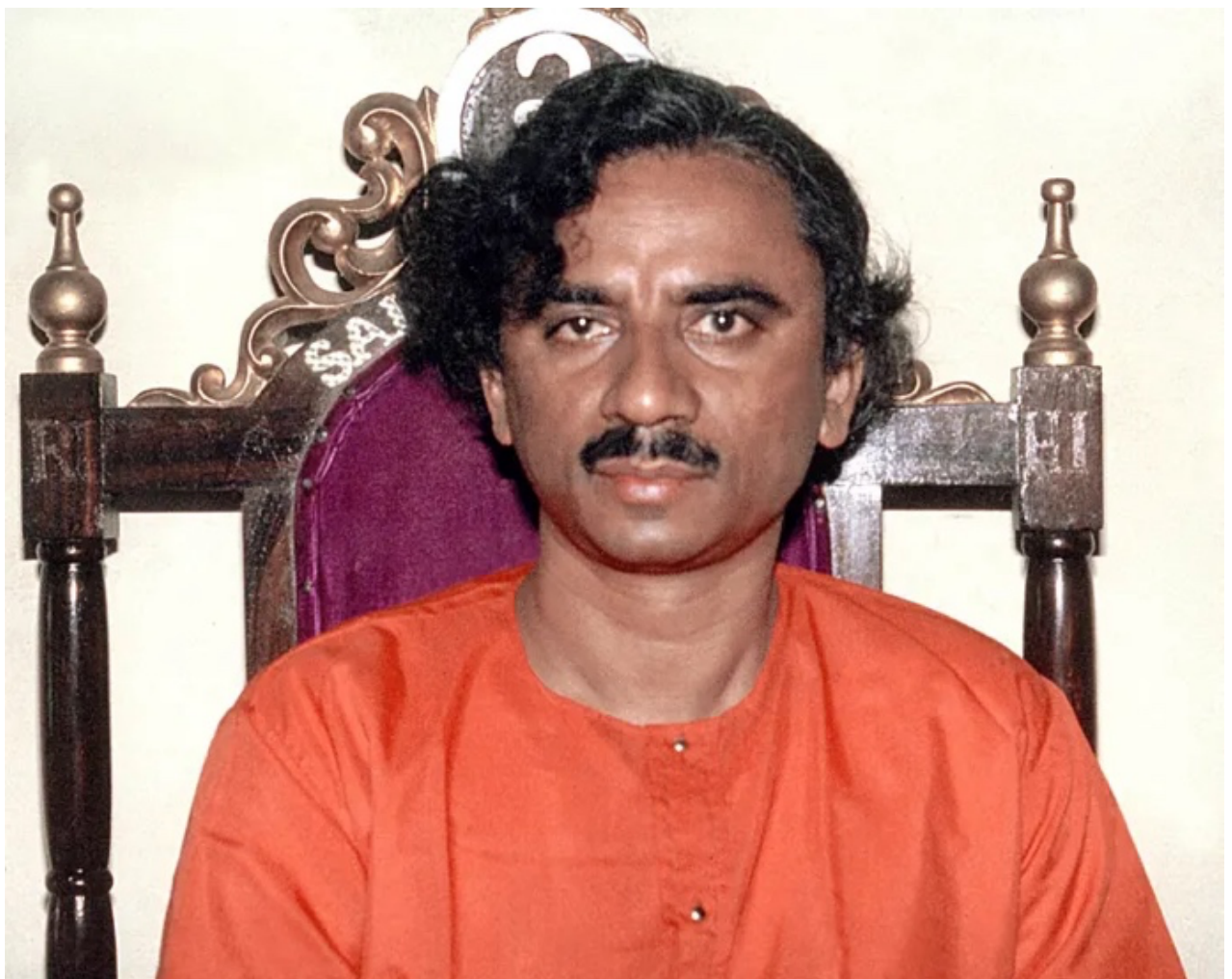
6. Kennismaking met Guruswami

Nadat Harish, de zoon van meneer Nanaiah, ons in de vroege morgen en na een zeer korte nacht had uitgezwaaid bij het busstation in Bangalore kwamen we na zes uur vermoeid aan in Gonikoppa. Hier werden we opgewacht door een van de chauffeurs van de ashram van Sri Sadguru Sai Shankar.

Aangekomen in de ashram kregen we een van cottages toebedeeld en Vijay werd toegewezen om ons te begeleiden tijdens ons verblijf.

Verreisd, nauwelijks geïnstalleerd en overweldigd door de prachtige omgeving, werden we opgevangen en rondgeleid door Bob Levine: "Kijk, op de lagergelegen gedeelten van de ashram verbouwen we rijst, en hoger op de heuvels staan onze bomen. We hebben palmen, arecanoot, peper, mandarijnen en natuurlijk koffieplanten." Voor zover je kon kijken werd dit groene tafereel herhaald.

Bob, een Amerikaan die met zijn gezin al jaren in de ashram woonde, vertelde over de historie van de plek en over zijn Guru Sadguru Sai Shankar die in 1986 in Mahasamadhi was gegaan.

Deze guru werd in 1935 geboren als A.T. Kariappa. Tot de leeftijd van 33 jaar leefde hij een eenvoudig leven, met de zorg voor het onderhouden van zijn vrouw, zijn moeder en zijn twee kinderen. Hij werkte als opzichter in een koffieplantage, en elke dag stak hij de lamp aan voor een foto van Krishna, biddend dat hij niet ziek zou worden en voor een betere baan met meer geld om zijn gezin te onderhouden.

Maar op 18 september 1967 hoorde hij plotseling uit het niets een STEM. Die Stem zei: "Zoek Krishna niet buiten jezelf. Ik die in Krishna was, ben in jou. Ik ben ook gekomen in de naam en vorm van Sathya Sai Baba in Puttaparthi." Kariappa vroeg zich af hoe God tot hem kon spreken. 'Ik ben een getrouwde man, met slechte gewoonten: ik rook, ik drink ik eet niet vegetarisch,' dacht hij. 'Ik heb geen geduld, word snel boos en heb weinig zelfvertrouwen. Ik heb weinig scholing gehad ik ga niet naar een tempel, heb geen guru, doe geen puja's. Kortom, ik vind mezelf geen spiritueel of religieus persoon.' Maar de innerlijke Stem vertelde dat hij in vorige levens belangrijke 'sadhana' had gedaan, en dat hij daarom nu de Stem van God binnenin kon horen.

De volgende vier jaar bleef die innerlijke, duidelijke Stem binnen in hem spreken; hij leidde, beschermde en gaf wijsheid. Echter, Kariappa was de enige die hem kon horen. Tot in juni 1971, toen de Stem zichzelf publiekelijk bekendmaakte als Sadguru Sai Shankar, met Prashanti Nilayam Ponnampet als zijn thuis.

Gedurende de jaren dat de Stem zich manifesteerde in Kariappa vond er een transformatie plaats: langzaam en volledig veranderde het individu van Kariappa in de Goddelijke persoonlijkheid van Sadguru Sai Shankar - met een duidelijke rol in Zijn schepping.

Want zoekers uit verschillende landen kwamen in contact met Sadguru Sai Shankar, en zijn aanhang nam toe.

Aangespoord door de innerlijke STEM begonnen zijn volgelingen een scala aan sociale dienstverleningsprojecten om de armen en behoeftigen te helpen: arme dorpen werden geadopteerd, huizen werden gerenoveerd, waterputten gegraven, en ouderen werden ondersteund. Er kwam gratis onderwijs voor kinderen, er was een opleiding in kleermakerij en diverse andere diensten aan de armen en behoeftigen werden opgestart. Veel van deze programma's worden vandaag de dag voortgezet onder de naam TREP, People's Trust, Sai Shankar Loving Lights Trust en Sai Shankar Foundation.

Thuis had Dirk me veel verteld over ontwikkelprojecten in Zuid-India, maar het beeld dat hij had geschetst kwam op dat moment niet echt overeen met wat wij daar aantroffen. Hoewel primitief was de ashram zeker geen ontwikkelproject, maar een stabiel spiritueel centrum. Gerund door een Amerikaan die met westerse blik naar het geheel keek. Alles in de ashram was groen, ook bemost omdat het meer dan 3 maanden per jaar hevig regent in dit gebied.

Onze rondleiding werd onderbroken door een jonge man die ons vertelde dat Guruswami ons wilde zien.

Nog steeds in verbazing over alles wat ons overkwam mochten we bij Guruswami, de eerste discipel van de Sadguru Sai Shankar, op audiëntie.

GURUSWAMI - geboren als P.G. Kuttappa in Coorg:
10 maart 1935 overleden op 16 januari 1999

Sri P.G. Kuttappa was een briljant geleerde, goudenmedaillewinnaar en cricket captain. Nadat hij de goddelijkheid van zijn neef, Sadguru Sai Shankar had begrepen, gaf hij zijn lucratieve baan op en kwam als eerste discipel aan de voeten van zijn guru zitten, samen met zijn toegewijde vrouw Prathima en jonge baby in 1971. Ze deden samen spirituele sadhana onder leiding en toezien oog van hun Guru. Sri P.G. Kuttappa werd gezegend als 'Guruswami' en werd de eerste Managing Trustee van de Sri Sadguru Sai Shankar Trust die zich bezighield met sociale, economische en spirituele ontwikkeling van arme tribale en harijan (kasteloze) dorpen.

Na de Mahasamadhi van de Sai Shankar zat Guruswami als de 'Dharmakari' of spiritueel leider van de ashram 'Prashanthi Nilayam' in Ponnampet, Coorg district. Zijn scherpe intellect en spirituele sfeer brachten vele zoekers uit zowel India als het buitenland die jarenlang genoten van zijn spirituele begeleiding en satsangs tot aan zijn overlijden in 1999.

Guruswami bleek een warme persoonlijkheid te zijn, Hij was ergens in de vijftig, gekleed in een broek en een soort pyjama, kurta genoemd, van een lichte stof. Allerhartelijkst verwelkomde in een eenvoudige ruimte met afbeeldingen van Sadguru Sai Shankar en Sathya Sai Baba. Een tv, die overigens de enige bleek in de ashram, stond op een verhoging. Er zat geen plafond in de kamer en je keek zo naar de dakpannen, je moest niet gek opkijken als er eens een dier uit de 'buitenwereld' tussen de daklatten opdook.

Ons eerste gesprek kende geen formaliteiten of opsmuk. Guruswami keek met indringende liefdevolle ogen en we voelden ons onmiddellijk op ons gemak. We kregen een intens gesprek over spirituele zaken, eerlijkheid gebiedt me om te zeggen dat Jan Lucas veel meer begreep van wat er verteld werd. Ik sprak inmiddels redelijk Engels maar mijn ontwikkeling op het gebied van spiritualiteit was nog maar nauwelijks ontwaakt, daarbij kreeg ik zoveel begrippen te horen die ik niet kende of niet in de juiste context wist te plaatsen.

Twee uur later liet Guruswami ons naar de kamer vertrekken waar we uitgeput op bed ploften.

Na een aantal maanden reizen door India zagen en roken we hoogstwaarschijnlijk niet al te fris en Guruswami had Vijay de opdracht gegeven om ons te leren hoe we kleding moesten wassen. Daarnaast werden we gevraagd om bij de kleermaker in de ashram elk twee kurta's en broeken te laten maken voor gebruik in de ashram. Het viel ons op dat iedereen in het wit liep, en ook dit werd van ons gevraagd. "Reinheid, puurheid, eenvoud, en het feit dat iedereen hetzelfde is en draagt," verklaarde Vijay. "De focus in een ashram is gericht op de innerlijke ontwikkeling, afleiding van buitenaf wordt zoveel mogelijk vermeden. Kleding is daar ook een onderdeel van." En geef nou toe hoe heerlijk is het dat je geen zorgen hoeft te maken wat je nu weer moet aantrekken!

Het handmatig kleding wassen bleek voor mij in de opvolgende jaren een crime. Mijn huid is van kinds af aan gevoelig vanwege eczeem en droogte. Ontstekingen en spontane kloven zijn terugkerende thema's. Het wassen met agressieve middelen kunnen dit proces versnellen en verhevigen, zo heb ik ervaren.

'Dhobi Ghat' de wasplaats

Het wassen van kleding op een steen waarbij de kleding ongenadig hard wordt geslagen met hier en daar een rondvliegende knoop, wordt vaak gebruikt als metafoor in het ontwakingsproces 'sadhana'. De Meester slaat letterlijk alle vuiligheid uit je systeem en mind. Het is een pijnlijk proces waarbij af en toe een 'knoop' of stiksel van het kledingstuk wordt gescheiden. Het uiteindelijke doel is een schone verpakking, lichaam en geest, die de drager recht doet.

Koloniën

De dagen brachten we door met bezoeken aan de 'koloniën' ofwel de arme dorpen die geadopteerd waren door de Sri Sadguru Sai Shankar Trust, en door People's Trust Nederland financieel werden ondersteund. Dit waren de projecten waar Dirk veelvuldig over had gesproken. De dorpen waren echt arm, en de mensen leefden in lemen huisjes met rieten daken. Kinderen zaten vol met luis en schurft en de ouderen ondergingen hun uitzichtloze situatie gelaten alsof hun lot onontkoombaar was. De stichting People's Trust hielp de dorpelingen met het verzorgen van drinkwater door het slaan van waterputten, het bouwen van huizen, verstrekken van medicatie, hulp bij het ontwikkelen van land door zaden te verstrekken en natuurlijk de scholing van de volgende generaties.

Iemand die niet geholpen wil worden en zijn of haar ongelukkige bestaan als normaal beschouwt, is moeilijk op een andere gedachten te brengen.

Het is een geduldig en soms levenslang proces om mensen bewust te maken dat er meer bestaat dan het leven dat ze nu leiden.

De drie guna's; neigingen of eigenschappen van de mens, verschillen in verhouding per individu. Ieder mens bezit een unieke combinatie van guna's.

Tamas – inertie, traagheid in-actie

Rajas – een leven als een koning (Raja) waarbij actie, overvloed, status en bezit belangrijk is.

Sattva – puurheid, zuiverheid

Voor het eerst kwam ik in aanraking met mensen met een voornamelijk Tamische neigingen.

Gek genoeg vond ik het ook iets moois hebben, die eenvoud en schijnbare zorgeloosheid van hun bestaan. 'Ignorance is bliss' (onwetendheid is gelukzaligheid) is een passende uitspraak, maar wanneer de onwetendheid kleiner wordt ontstaat er een behoefte een verlangen, die niet meer valt te stuiten. Het verlangen naar groei; eerst in de wereld en materie (Rajas) en vervolgens innerlijk (Sattva).

Het bezoek aan de 'kolonie' liet me een andere wereld zien waardoor ik mijn vertrouwde leven opeens groots kon waarderen. In latere jaren heb ik vaak gedacht dat het voor veel ontspoorde jongeren geweldig zou zijn als ze een paar weken in een vergelijkbare situatie zouden kunnen meewerken. De waardering voor het gespreide bedje zou zomaar weer kunnen herleven bij het zien van zoveel ellende, althans dat is mijn visie.

In een van de meest achtergestelde koloniën woonden tribals: mensen die normaal gesproken in de ondoordringbare jungle woonden, en leefden van wat het bos te geven had. Zo zijn er tribals die gespecialiseerd zijn in het vangen en domesticeren van olifanten, tribals die leven van de jacht en tribals die leven van de wilde honingvangst.

De laatste groep woonde in de kolonie die de Sri Sadguru Sai Shankar Trust ondersteunde. Deze mensen waren door de regering gesommeerd uit het bos te vertrekken om ontbossing tegen te gaan en het creëren van natuurreservaten mogelijk te maken. Er werd een stukje land voor deze mensen gereserveerd en een aantal betonnen huisjes neergezet. Daarna werd er niet meer naar hen omgekeken totdat Sadguru Sai Shankar zich het lot van deze mensen aantrok.

Je kunt je vast voorstellen dat deze stam na generaties van honingoogsten in hoge boomtoppen geen enkele agrarische kennis had, laat staan interesse. Het gevolg was een zeer onderontwikkelde groep mensen die leefde van boomwortels en wilde ratten.

Ziekte en ondervoeding waren het gevolg en bovenal een gelatenheid in deze rol die me hoogst verbaasde.

Guruswami was liefdevol en vol aandacht naar de mensen, en diegenen die hem tegemoet kwamen waren vol ontzag en respect.

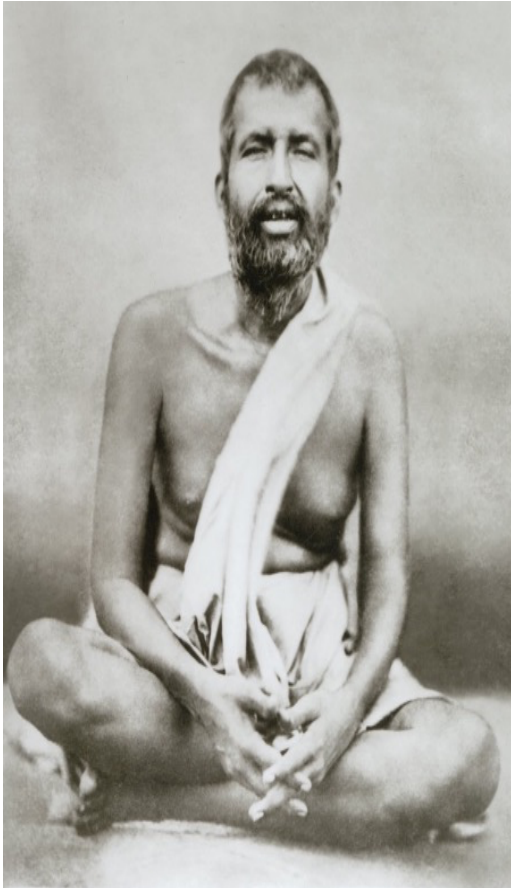
Mijn westerse geest begon direct hard te werken en in mijn gedachten creëerde ik allerlei oplossingen - totdat Guruswami me uit mijn dromen wakker schudde: "Door het opvoeden van de volgende generatie en het helpen van diegene die geholpen willen worden komt er langzaam verandering in hun leefomstandigheden. Er zullen echter vele generaties overheen gaan voordat er grotere maatschappelijke ontwikkeling zullen komen."

Tjee, wij zijn van de korte snelle oplossing maar 'meerdere generaties voordat er daadwerkelijk verandering komt', dat klonk bijna om depressief van te worden. Desondanks zei Guruswami: "Compassie is een prachtige kwaliteit. Help waar je helpen kunt, daarmee help je jezelf. "

Ramakrishna

In het kleine dorpje Ponnampet waar de ashram zich bevond bleek nóg een ashram te staan. Mahatma Gandhi was er ooit geweest. Het was een Ramakrishna ashram en mission; een kloosterorde van monniken met een tempel, bibliotheek en daarnaast een hospitaal waar de monniken hulpverleners

Ramakrishna (18 februari 1836 - 16 augustus 1886), ook wel Ramakrishna Paramahansa genoemd, was een Indiase hindoeïstische mysticus. Ramakrishna was toegewijd aan de godin Kali en had verschillende religieuze praktijken uit de Hindoeïstische tradities van Vaishnavisme, Tantrisch Shaktisme en Advaita Vedanta beoefend, maar ook uit de Islam en het Christendom. "wereldreligies zijn zoveel paden om één en hetzelfde doel te bereiken," verkondigde hij, waarmee hij de essentiële eenheid van religies bekrachtigde.

Zijn volgelingen beschouwen hem als een avatar of goddelijke incarnatie van God. De vrouw van Ramakrishna, Sharada Devi wordt gezien als de Goddelijke Moeder en hun spirituele zoon Swami Vivekananda heeft deze ashrams en Missions opgezet over de gehele wereld, waarvan 198 in India.

Het hoofd van deze ashram was bevriend met Guruswami, en zodoende kregen we de gelegenheid om kennis te maken met deze, voor mij toen nog onbekende, spirituele organisatie. Later zou het me duidelijk worden waarom ik me verwant voelde met deze groep monniken. Het is daarnaast uniek dat er in zo'n afgelegen plek als Ponnampet twee ashrams zijn waar mijn huidige, en vorige incarnatie in werden uitgedrukt.

Welgeteld zijn we maar een weekje in Ponnampet gebleven maar de indruk die het verblijf achterliet was groot. Guruswami vertelde aan zijn vrouw Prathima: "Eén van die twee jongens komt terug, en zal langere tijd bij ons blijven." "De oudste?" vroeg ze aan haar man die schudde zijn hoofd: "de jongste".

De guru herkent zijn leerling meteen, zelf had ik nog geen flauw idee.

Oudejaarsavond (Dinsdag) 21:00uur HOMA 🔥

De laatste Homa was 21 september met de 'Velsies' familie in de tuin met als doel de familielijn (lineage) op te schonen. Daarbij kunnen karma's worden ingelost.

Vorig jaar tijdens de aanwezigheid- en onder leiding van Maharaj (Bapu) hebben we het Nieuwe Jaar ingeluid met een Homa in de tempel. Los van een fikse olie vlek op het tapijt als herinnering, was het een geweldig mooie ervaring om met elkaar rond het vuur te participeren in het ritueel.

Waarvoor is een Homa?

Homa of Yagna, ook bekend als havan, is een Sanskriet woord dat verwijst naar een ritueel waarbij offers worden gebracht in een gewijd vuur. Het woord komt van het Sanskriet stamwoord hu, wat 'aanbieden' betekent. Een Homa brengt zuivering en transformatie voor het individu en de omgeving.

Wat offeren we in het vuur?

Ghee (geklaarde boter), gierst, suiker, witte maanzaad en zwarte sesamzaad.

Met welke intentie?

Dank voor het afgelopen jaar en het vragen van zegening en voorspoed voor het komend jaar...

Ervaringen

Tijdens afgelopen Navratri in oktober hebben we deelgenomen aan een Homa met Paramahansa Vishwananda in Duitsland. Hij gooide o.a. handenvol rode pepers in het vuur om de omgeving op te schonen.

In 2008 hebben we een mega Yagna meegemaakt in Puttaparthi, India, waar Bhagwan Sri Sathya Sai Baba dagen achtereen een Homa hield. Wat daar in het vuur ging was niet te beschrijven!

Swami Gopala Krishna heeft in zijn ashram een speciale plek voor Homa's.

Mohanji organiseerde afgelopen december een Homa in Shirdi!

Waarom vertellen we dit allemaal?

Om het belang (rijkheid) van een Homa te benadrukken!

Voor onze Kailash pelgrimstocht instrueerde Mohanji Kannaiah om in zijn plaats - Indiërs werden immers niet toegelaten in Tibet door de Chinezen - een Homa te verrichten aan het water van 'Lake Manasarovar', het hoogste, heiligste meer ter wereld.

Een 'Daskhina' (het geven van geld) hoort daarbij, het wordt geschonken vanuit respect en dank en als energie uitwisseling.

We zullen dan ook een schaal langs laten gaan, waarna we de opbrengst als donatie in de pot van de Stichting Sai Mandiram zullen deponeren. Dit geld wordt gebruikt voor bloemen en voedsel (anadaan) tijdens de samenkomsten.

Wil je de Homa bijwonen op oudjaarsavond? Meld je dan even aan via:

info@gks-holland.nl

3 NOVEMBER
2024

SWAMI GOPALA KRISHNA'S VIERING GEBOORTEDAG

EEN MAN WILDE ALLEEN ETEN, SLAPEN, BOEKEN LEZEN EN MEDITEREN...

Vraag:

Ik heb nergens zin in, behalve in het zoeken naar wijsheid. Ik wil verhuizen of weglopen uit de maatschappij, weg van mijn professionele werk en relaties. Is er een oplossing, of moet ik de gevolgen onder ogen zien?

Antwoord:

Ik zal je een klein voorbeeld geven. Iemand besloot alles achter te laten en zich aan te sluiten bij een *ashram*, een guru. Hij ging erheen en zag dat de meeste mensen zaten te mediteren, dus begon hij ook te mediteren. Om de dag moesten ze alles schoonmaken. De guru kwam en zei: "De tuin, de tempel en de slaapzaal moet worden schoongemaakt." (*ashram* = leefgemeenschap)

Er werden een paar groepen gevormd en ze gingen aan de slag. Deze man zei: "Ik ben hier niet gekomen om schoon te maken, dat kan ik thuis ook!" De guru antwoordde: "Nee, dit is de SEVA die we voor deze ashram doen." Met veel tegenzin maakte de man schoon, liep de kantjes ervan af en deed meestal alleen maar alsof hij schoonmaakte.

Vervolgens zei de Guru: "Vandaag gaan we vasten". De man reageerde van streek: "Ja, maar daar ben ik niet voor gekomen". Hij zei, "Nee, nee, nee ik hoef niet te vasten. Ik mediteer alleen graag, daarom ben ik naar deze ashram gekomen." Waarop de guru antwoordde: "Vandaag moeten we ontgiften. Vasten is alleen maar om te ontgiften. Het is nergens anders voor."

Om 10 uur 's ochtends begon hij hoofdpijn te krijgen en raakte bewusteloos, waarna de guru hem toestond wat te eten en hij okée was. In een week tijd, na dit alles gedaan te hebben, kwam hij naar de guru en zei: "Guruji, ik dacht dat het leven in de ashram veel gemakkelijker was. Ik verwachtte hier vrede, in meditatie te zitten; op het juiste moment te eten te krijgen; en te mogen op staan."

Waarop de guru zei: "Dit is allemaal leuk en aardig, maar hoe zit het met je *TAAK*, je *DHARMA*? *SEVA*? Dat moet tegelijkertijd gebeuren. Het leven in een ashram is niet voor vluchtgedrag. Een ashram is echt voor diegenen die spiritueel willen evolueren en gefocust willen zijn. Er is één focuspunt voor één activiteit of één doel. Dat doel brengt je verder. Daarom is dit ashram leven maar voor sommige mensen weggelegd. Het is niet geschikt voor jou.

Toen ging de man weg. Omdat hij niet in de ashram kon blijven. Hij wilde zich niet bezighouden met seva-activiteiten, zoals schoonmaken of koken of wat dan ook. Hij wilde gewoon eten, slapen, wat boeken lezen en mediteren. Maar dat is *ESCAPISME*. Geen enkele ware ashram staat je toe om je te onttrekken aan je *taken*, *juist gedrag* en *onbaatzuchtige dienstverlening*. Geen enkele echte ashram zal je ruimte geven voor escapisme.

Je kunt niet ontsnappen aan het leven! Waar hebben we het dan over? Waar ontsnap je aan? Waar je ook gaat, waar je ook bent, je moet doen wat je moet doen.

~ Mohanji

SEVA

**EEN LUISTEREND OOR
HOEFT GEEN
BEKEND GEZICHT
TE HEBBEN**

Loesje

www.loesje.nl

INZAMELING VOEDSEL VOOR DE VOEDSELBANK

Lieve mensen,

Hartelijk dank voor het jarenlang doneren van voedsel voor Voedselbank Alkmaar via de groene kratten in de tempel in Onderdijk!

Honger is een universeel gevoel. In Nederland leven meer mensen onder de armoedegrens dan we vermoeden want veel mensen schamen zich ervoor.

Stichting Mohanji Nederland verzamelt namens ACT Foundation vegan voedsel in via supermarktacties of via het plaatsen van een krat met een flyer op strategische locaties waar veel mensen wekelijks samenkomen.

Onze vrijwilligers wegen het voedsel, brengen de kilo's in kaart en overhandigen de kratten persoonlijk bij Voedselbank Alkmaar. Door de stijgende prijzen en vele samengestelde gezinnen en het recent omhoog gaan van de financiële ondergrens, waren ze in het afgelopen jaar maar wat blij met onze initiatieven en lieten dat veelvuldig weten. Wekelijks worden meer dan 250 gezinnen van voedselpakketten voorzien! En juist onze individuele kleine, particuliere giften zetten veel zoden aan de dijk want dat zijn precies de artikelen die ze nodig hebben en dat kunnen ze van grote donaties niet altijd zeggen.

Elke maand als ik kom word ik met veel gejuich en humor ontvangen en de vrijwilligers zijn inmiddels mijn grote vrienden geworden. Een van hen heeft een kunstbeen en die showt hij erg graag en heeft er veel morbide grapjes over. Graag willen we de voedseldonaties met jullie steun nog heel lang voortzetten. Je kunt meehelpen door regelmatig een van de volgende artikelen mee te nemen en achter te laten in de groene kratten in de gang naar de tempel. Hartelijk dank voor deze waardevolle samenwerking!

Bharati Abrol

Koffie/thee, suiker
Groenten of fruit uit blik of pot
Houdbare sappen en veganistische drankjes
Ontbijtgranen
Houdbaar broodbeleg: vegan paté, broodbeleg, jam, appelstroop of pindakaas, etc.
Volkoren pasta en/of rijst
Couscous
Meel
Peulvruchten uit blik of pot: bruine/witte/kidneybonen, linzen, kikkererwten
Olie
Speelgoed (verpakt en nieuw), schoonmaakmiddelen en toiletartikelen
Alle veganistische voedingsmiddelen in blik/glas/pak/pot

Verslag lezing 'Pranic Living', leven van Prana (levensenergie)

Brahman Menor was voor de 2 e keer in de tempel voor een lezing. De lantaarn lichtjes op het pad brandden en in de koffieruimte waren enkel de tafellampjes en kaarsen aan waardoor de meeste mensen zachter gingen praten. Het was immers Diwali, het feest van het Licht!

Hoewel de lezing een herhaling was van afgelopen april, wist Brahman zijn verhaal wederom boeiend te vertellen. De variatie in zijn lezingen is "de wisselwerking tussen spreker en publiek" aldus Brahman. De interactie was levendig, met tot slot vraag en antwoord. Het feit dat Brahman geïnspireerd werd en wordt door Sathya Sai Baba, wat ons bij de 1e lezing totaal verraste, was wederom voelbaar!

LEZING

EELCO DE BOER

Levensschool

Mysterieus Nederland

Eelco de Boer

Woensdag 18 december, 19.30 - 21.30 uur

**Oops, we zitten al VOL! Aanmelden kan, dan kom je op de reservelijst.
Wie weet nodigen we hem nog een keer uit, gezien de grote belangstelling.**

🕒 Woensdag 18 december 19.30-21.30 uur, inloop 19.00 uur

📍 Sai Tempel, Van Velzenstraat 49a, Wervershoof

💰 €15,- contant

✅ Aanmelden: levenementen@protonmail.com

🌐 Hipsy: <https://hipsy.nl/levenementen>

**NIET PARKEREN IN DE STRAAT
GRAAG PARKEREN IN DE SPORTLAAN**

2
0
2
5

NU

VERLEDEN

TOEKOMST

Leef in het vlamme heden ✨
als in een dagelijks feest!

NIEUWSBRIEF

Kent u iemand die geïnteresseerd is en
de nieuwsbrief nog niet ontvangt,
laat het ons dan even weten!

KOPIJ VOOR DE NIEUWSBRIEF

Inleveren als (Word) bijlage naar:
info@gks-holland.nl voor de 23ste
van de maand.

Colofon:

GKS Nieuwsbrief december 2024

Opmaak: Natascha Chandansingh

Foto's: Susanne Wegen & Carola
Vrolijk

Eindredactie: Kannaiah & Carla

Kethees: 06-18988478

Sanghavasini: 06-87012857

LOCATIE SRI SAI MANDIRAM
(SAI TEMPEL)

Van Velzenstraat 49A, 1693 CV Wervershoof
(Onderdijk)
Bas (Kannaiah) van Velzen 0228 855128
info@gks-holland.nl
www.gks-holland.com
www.srisomasaiskandaashram.org

BESTUUR STICHTING SRI SAI
MANDIRAM

Bas van Velzen (Voorzitter) - info@gks-holland.nl
Natascha Chandansingh (Secretaris) -
nchandansingh@gmail.com
Kirupa Ratnam (Penningmeester) - kirupatamil@hotmail.com
Joram van Velzen - joram199871@gmail.com
Marianne Spruit - f.spruit7@upcmail.nl